

DOCUMENT
CUP PAÏSOS CATALANS

NOSALTRES DAVANT LA SENTÈNCIA

Malgrat que les múltiples variables al voltant de la sentència no fan sinó afegir complexitat a la conjuntura en la qual s'hi arribarà i, per tant, malgrat trobar-nos amb encara més dificultats objectives per poder preveure escenaris davant tantes incerteses, és necessari que la CUP, l'esquerra independentista i el conjunt de l'esquerra rupturista es preparin per intervenir des d'ara mateix en aquesta conjuntura, d'acord amb els següents criteris, i amb la següent orientació política, discursiva i pràctica:

Orientació política i discursiva

1. UN, DEU, CENT 1 D'OCTUBRE

Defensa de la desobediència civil i institucional: davant la vulneració de drets, davant la impossibilitat d'exercir-los en un marc legal, davant la negació fins i tot al dret de reivindicar-los.

Aquesta és la base del que es va fer; la majoria de les estratègies de defensa han passat per reconèixer una voluntat política de celebrar un referèndum, però assenyalar que en realitat el govern no només no va impedir, sinó que va facilitar a les autoritats de l'estat espanyol complir amb la seva determinació de protegir l'ordre constitucional espanyol;

Ho tornarem a fer (els que cops que calgui) no pot esdevenir una consigna buidada i diluïda com estan promovent alguns actors des de fa setmanes (i pot anar intensificant-se en les properes setmanes). Ni tampoc pot entendre's com un nou exercici de vendre fum al voltant d'una nova versió de momentum màgic. Cal que nosaltres reivindicuem que ho tornarem a fer és (i només pot ser) posar en valor l'exercici legítim de la desobediència per autotutelar-nos l'exercici d'aquells drets que ens són negats: en tots els àmbits, per tots els drets. Que, en absència de reconeixement legal d'aquests, de forma legítima ens organitzarem i desobeïrem per fer-ne possible el seu exercici tantes vegades com calgui, malgrat l'amenaça repressiva i les conseqüències d'una potencial acció repressiva.

Objectiu: posar en valor la desobediència (civil i institucional) com a eina legítima per l'autotutela de drets (intrínsecament unilateral) en contraposició a les diferents lectures esbiaixades que es puguin promoure del Ho tornarem a fer en clau no desobedient, sinó retòrica, nostàlgica i abstracta.

2. AMNISTIA

Ens jutgen a totes. Cal fer èmfasi que la defensa dels drets polítics i civils dels i les represaliades va més enllà de les persones jutjades pel TS: de represaliades n'hi ha moltes més pendents de judicis, sancions, mesures penals i civils; màxima solidaritat amb totes elles:

Cal posar l'accent, doncs, en els milers de persones que estan sent represaliades, detingudes o identificades, abans i després de l' d'octubre, i fins i tot en lluita per la seva llibertat, en el context de les Vagues Generals del 3-O, 8-N, o del 21-F, i també en totes les jornades de lluita que han tingut lloc durant aquest temps- ja sigui a mans de la Policia Nacional o la Guardia Civil, sinó també, per part dels Mossos d'Esquadra;

Malgrat tot (fins i tot algunes declaracions no només discutibles sinó també criticables durant el judici al Tribunal Suprem), és obvi que, tant per la responsabilitat pretèrita com per la referencialitat encara vigent així com per la gravetat de les mesures repressives patides (i per patir), cal un exercici de solidaritat evident. Una solidaritat, però, que en cap cas s'ha de traduir en donar suport a posicionaments polítics que puguin suposar una hipoteca per l'exercici de drets col·lectius d'aquest poble. Per això, proposem que davant una sentència condemnatòria que pugui comportar peticions d'indult, la nostra resposta sigui posar com element central de reivindicació política en clau antirepressiva l'amnistia i, en aquest sentit, fins i tot plantejar-nos una intensa campanya (a l'interior i a l'exterior) que lligui amnistia i dret a l'autodeterminació.

En cap cas podem acceptar que una sortida personal a un conflicte col·lectiu pugui rebre el suport del nostre espai polític. La prioritització personal per sobre del col·lectiu, a banda de la evident contradicció política, és un atac directe al conjunt de l'Esquerra Independentista, de l'esquerra rupturista i de l'independentisme popular que patirà la repressió de baixa intensitat amb voluntat de desmobilitzar-nos, mentre sectors de l'independentisme hegemònic negocien una sortida personal i preferent per als seus lideratges.

L'ús polític de l'amnistia com un reconeixement explícit dels errors polítics de l'estat espanyol en el marc d'una campanya d'internacionalització del conflicte, mobilitzant les nostres aliances internacionals i la capacitat de generar accions de pressió política i comercial en pot servir per aprofundir en la consecució d'unes condicions simpàtiques a l'interior, vinculant el dret a l'autodeterminació com eix central de la defensa de l'amnistia també a l'exterior.

Cal generar la pressió popular que permeti fer palès que l'amnistia és resultat d'aquesta i no una gestió política pactista que afavoreixi una estratègia dilatant del conflicte i, per tant, no pot quedar deslligada del marc polític del reconeixement de la totalitat de drets polítics del poble català negats pels estats espanyol i francès. Cal incorporar-la i vincular-la indefugible i explícitament al dret a l'autodeterminació per evitar un us diferenciat de la mateixa, amb la justificació de la unitat antirrepressiva, i com a camp per la generació d'una estratègia de negociació diferenciada que esdevingui en una "pseudoamnistia indultant". La negociació política d'ambdós espais, clarament diferenciables si en fos la voluntat com podria deduir-se de l'actitud de sectors influents de l'independentisme hegemònic i els seus lideratges, fa necessari vincular-les per la via de la mobilització, generant un discurs que vinculi el conjunt de drets polítics col·lectius i personals.

Objectiu: tenir un marc polític, discursiu i mobilitzador que sigui empàtic i solidari amb les condemnades, però que pugui respondre a una agenda política que pivoti sobre els indults i el pacte amb l'estat espanyol.

3. AUTODETERMINACIÓ

No hem arribat on estem per negociar un nou pacte fiscal: la gent no s'ha posat en risc per un nou pacte fiscal; no hi ha gent a l'exili i gent a la presó per poder acordar un nou finançament; tota la gent que està amenaçada de ser despullada dels seus drets civils i polítics no ho està per un nou marc autonòmic acordat amb l'estat espanyol; sinó per poder decidir el nostre futur com a poble en llibertat.

El preu de la repressió no és només l'amenaça concreta sobre els milers de persones represaliades, i especialment també sobre les que ja pateixen presó i exili; el preu principal de la repressió és retrocedir quant als objectius de la lluita; no podem assumir cap renúncia, i encara menys, com la del pacte fiscal, que es construeixen sobre la base de les amenaces, els xantatges i les renúncies; no era això, companys i companys.

La qüestió central del conflicte polític (i democràtic) és la negació del dret a l'autodeterminació i la persecució de tothom que faci passos per poder-lo exercir. Qualsevol proposta que esquivi aquest element central, la clau que obre tots els panys, es toparà amb la ferma oposició frontal del nostre espai polític.

Objectiu: posar al centre del debat polític i públic l'autodeterminació en contraposició a les propostes que, davant la desfeta política de l'intent d'exercir aquest dret l'octubre de 2017 i garantir-ne la seva vehiculació política i material, ara cerquin vies pactades amb el règim; propostes que, malgrat es puguin realitzar des d'una retòrica autodeterminista i/o independentista, no facin sinó que facilitar la voluntat de molts actors de consolidar un nou reassentament del règim.

4. UN SOL DIA DE CONDEMNNA ÉS INADMISSIBLE

La seva condemna, la seva derrota; la sentència condemnatòria haurà de tenir una resposta a l'alçada del què signifiquen políticament amb perspectiva històrica:

Si volen resultar un càstig perquè mai més ningú gosi decidir fer passos (també institucionals) en clau d'exercir el dret a l'autodeterminació, caldrà una resposta en clau de mobilització popular, per suposat, una mobilització que pugui resultar costosa per a l'estat espanyol (a nivell d'imatge però sobretot a nivell polític, tot curtcircuitant l'intent de consolidar una segona transició: allò obert per baix, que no es tanqui per dalt); però també una resposta política a mig llarg termini que pugui implicar la immensa majoria de la nostra societat, però també la comunitat internacional.

Cal aprofundir en la vinculació del conjunt de represàlies de l'estat espanyol vers l'independentisme per evitar generar messianismes. Les primeres condemnes amb presó vers el moviment independentista ja hi són, no caldria esperar a les sentències del Suprem per engegar la campanya.

Objectiu: combatre qualsevol posicionament polític que, en clau personal i/o pactista, faci lectures positivistes de condemnes menors de les previstes (o fins i tot potser alguna solució).